

látom, most már
 dtetek; belátjá-
 agytok szorulva
 sére; belátjátok.
 keztek szüleitek.
 nál tovább lesz-

tjuk.

megbocsátok és
 knál, hogy ő is
 edvemért, mert
 őszinte. Kál-
 adj példát Ilon-
 e pedig, Ilonka.
 így lesz, akkor
 etni ahogy jó

esz! Fogadjuk
 artjuk.

hát mindjárt
 megérdemlik.
 (ül.)

mann Károly.

és Forgó bá-
 jövő számban.

g.

ük gyámolítá-
 bála, Ilona és
 a 50 kr. Szt.
 l Bella 70 kr.

« cimű napi-

kegyes ada-
 rgó bácsi.

henaeum épület.
 apesten.

KIS HIRLAP

...SIMOGATTA, DÉDELGETTE. (Lásd a 285. lapon.)

A SZÜRKE HÁZ.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

RUDI, Szidi és Benczi zavartan néztek egymásra. A szürke öreg csak mosolygott és így szólt tovább:

No mindegy, én azt akarom, kellemsen és hasznosan teljék el az idők. Beszéltem Matild kisasszonnyal, ő beleegyezett, sőt mondhatom, egy kicsit örült is neki, hogy most pár hétig én veszlek titeket gondjaim alá. Nem is csodálom, ha örül, mert szüksége van egy kis pihenésre. Ugyan csak bele fáradhatott, hogy veletek annyit vesződött. Mert azt hallom, van köztetek, a ki nem igen szeret okosan viselkedni, ámbár tudja, hogy a mama egészsége is ettől függ. No, most Matild kisasszony nem vesződik veletek, ő is vakációzni fog egy kicsit, hogy újra erőhöz jusson, mert bizony ki van fáradva, szinte bele betegedett. Én pedig nem fogok bele betegedni, mert én nem fogok veletek egy csöppet sem vesződni, hanem rá bizlak egy igen kitünő mesterre, a kinek a neve *Tapasztalás*.

A gyerekek csak úgy félig-meddig értették ezt, de az öreg nem törődött vele, hanem így szólt tovább:

— Azt hiszem, mindegyiknek közületek van valami kívánsága, melynek teljesülését nagyon, de nagyon szeretné. No's tehát, holnap reggelig még egyszer gondoljátok meg jól. Reggel aztán jöjjetek el a szürke házhoz és mondjátok meg nekem. Ha csak valamikép lehetséges, kívánságtok teljesülni fog. Isten veletek!

Ezzel a szürke öreg ember hirtelen kifordult, úgy hogy a gyerekek alig köszönhettek neki, csak bámultak utána.

— De furcsa egy öreg bácsi! szólt Krisztina.

— Ugy-e mondtam? szólt Rudi. Nagyon furcsa, de nekem nagyon tetszik. Én már most is nagyon szeretem.

— Bizonyos, hogy nagyon jó ember, jegyzé meg Krisztina. Mennyire megsajnálta a jó Matild kisasszonyt. És igaz van... én magam sem gondoltam eddig rá... pedig csakugyan. Matild kisasszony olyan sápadt, bágyadt... sok bajt és gondot okozunk neki. Igazán jó lesz, ha egy kis pihenője akad.

— Soha se törjük a fejünket Matild kisasszony dolgán, szólt Rudi. Azt most a fontos, hogy holnap reggel mindegyikünk meg tudja mondani, mit kíván.

— Oh, én már most is tudom! kiáltá Benczike diadalmasan. Nekem egy szép kis eleven lovacska kell, meg egy valóságos puska, mellyel löni lehet.

— Bolond beszéd! pattant fel Rudi. Ezt te nem kérheted. Épen ezt akarom én kérni. Ez nekem való, nem neked. Majd persze! Ilyen csöpp tacsónak, a milyen te vagy, majd lovat adnak. Gondolj ki valami egyebet.

— Már pedig én nem gondolok ki egyebet, mert nekem lovacska és puska kell és ha csakugyan megkapjuk, amit kívánunk, hát akkor én is megkapom. Nekem egyéb nem kell.

— Nekem pedig egy szép nagy bábu kellene, gyönyörű kis bábu kocsiival, szólt Szidike. És hozzá még olyan kedves cziczák, a melyeket tegnap ott láttunk a

szürke házban. Hát te mit fogsz kérni, Krisztina?

— Én? Én bizony hamarjában nem tudom... én nem igen kívánok egyebet, csak hogy jó mamácskánk egészséges legyen... meg aztán szeretnék valami szép könyveket.

— Azt bizonyosan meg is kapod. Hanem te, Benczi, már csak gondoldj ki magadnak valami egyebet, mert a lovat és puskát én kapom.

Csakhogy Benczike nyakas legényke volt. Keményen a két lábára állt, hátra vetette a fejét és elszántan mondá:

— Már pedig én nem gondolkozom többet, mert nekem lovacska és puszka kell és arról nem mondok le senkinek a kedvéért. Nem én!

És nehogy kemény elszántóságában megingassa valami, hirtelen elfutott, nem is igen látta őt Rudi egész nap.

Másnap reggel a négy testvér utra kelt a szürke ház felé. Pompásan szabadoknak érezték magukat, mert Matild kisasszony nem ment velök. Pedig tudta, hogy készülődnek valahová: de azért egy csöppet sem aggódott, hanem egy kényelmes széket hozott ki magának a ház elé, leült és egy nagy könyvet kezdett olvasni. Már pedig mikor így neki készült az olvasásnak, akkor tudni lehetett, hogy nem akar egyhamar kimozdulni.

— Szép az idő, kedveseim, mondá. Menjetek játszani, ne zavarjatok, mert olvasni akarok.

— Megyünk is ám! szólta Rudi. Még pedig a szürke házba megyünk. Igen is, a szürke házba megyünk!

— Jól van, sétáljatok szépen. És ha látjátok az öreg urat, üdvözlétek az én nevémben is.

Elindultak, de Szidike meg nem állhatta, hogy oda ne sugja Krisztinának:

— Milyen furcsa lett ez a Matild kisasszony! Máskor mindig a nyakunkon ült, alig tudtunk tőle szabadulni, most meg ilyen könnyen elbocsát.

— Nagyon okosan tette, szólta Rudi, ki szintén hallotta. Pompásan fogunk mulatni, most bizonyosan meglátjuk a szürke ház minden érdekes látnivalóját. Bizonyosan sok szép van ott.

Annyira siettek, hogy útközben még Rudinak sem jutott eszébe semmi bohókodás. El is jutottak mihamar a szürke házhoz; de itt egy kis meglepetés várta őket: a rácsos kapu be volt csukva. Hanem a rácszaton át látni lehetett a szürke öreg embert, ki vidáman így szólta ki hozzájuk:

— Jó reggelt, gyerekek! Nagyon szép, hogy olyan pontosan eljöttetek. Most persze szeretnétek be is jönni, csakhogy abból most még semmi sem lesz ám. Ide csak olyanok jöhetnek be, a kik érdemesek a jutalomra.

— Oh, de hiszen ezt tegnap nem mondta! szólta Krisztina őszintén. Nem tudom ugyan, milyen érdemet kell szerezniünk, hogy bejussunk, de eddig nem igen szereztünk semmiféle érdemet... nem is jöttünk volna el, de tegnap biztatott, hogy itt majd teljesedni fognak a kívánságaink.

— Persze, hogy mondtam! Nagyon jól beszélsz, kis leány! Persze hogy mondtam. És az is igaz, hogy érdemet még nem szereztetek a jutalomra. Már pedig azt

beláthatjátok, hogy ha valami nagy kívánságotok teljesül, ez nagy jutalom. Megigérttem, meg is tartom, de csak annak rendje szerint. Mondjátok meg, mi a kívánságotok és meg fogjátok kapni, de persze csak akkor, ha jó viselettel, okossággal, mint jó gyermekek, kiérdemeltétek s én erről meggyőződtem.

Már ez nagyot változtatott a dolgon. Rudi, az igazat megvallva, titkon nagyon boszankodott s hamarjában nem tudta, mit mondjon. Krisztina sem szólt, mert ő meg igen okosnak találta az öreg ur szavait, nem akart elhirtelenkedve felelni. Szidike, mikor Krisztina mellett volt, mindig Krisztina példáját követte, tehát szintén gondolkozott. Csak Benczike nem törte a fejét egy csöppet sem, hanem rögtön kipattant a kívánságával:

— Kérem szépen... kedves szürke... szürke bácsi, én jó fiu vagyok, én megérdemlem... és én egy szép eleven lovacskát kívánok, meg egy valóságos puskát. Rudi is ezt kívánta volna, de én hamarabb szóltam, hát enyém az elsőség.

Rudi mérges és megvető pillantást vetett Benczikére, aztán elfordult és vállát vonogatta, mintha őt az egész dolog nem érdekelné többé. Az öreg ur mosolyogva nézett a bátor szavu Benczi-

kére; aztán Rudi felé, majd a leányokhoz fordult:

— Hát ti lányok mit kívántok? A nagyobbik szóljon először.

Krisztina szeliden felelé:

— Kedves bácsikám, én azt szeretném, ha még kissé meggondolhatnám a dolgot. Azt hittem, hogy csak valami kis játékra jövünk; de ha már igazi komoly nagy jutalomról van szó, melyet ki kell érdemelni, hát akkor szeretném még job-

ban megfontolni. Szabad holnap eljönni és megmondani, mit gondoltam ki?

— Persze hogy szabad volna... de majd mondok én egyebet. Most még halljuk előbb a többiekét. Beszélj te, Szidike.

— Én... én is azt gondolom, amit Krisztina... ha szabad, hát én is még gondolkozom holnapig.

— Jól van, azt mindig jól teszed, ha Krisztina példáját követed. De Rudi barátom, úgy hiszem, tudja mit akar.

— Oh, én azt hiszem, legjobb lesz, ha egészen kimaradok az egész játékból; felelé Rudi kellemetlenül és boszusan. Én egy szép lovat és puskát akartam kérni, de hát ha ilyen kis tacskozó, mint Benczike, megkapja... hát akkor... és aztán az drága portéka is, tudom én jól és nem

...OLVASGATOTT. (Lásd a 279. lapon.)

is illenék, hogy én is azt kérjem. Egyéb után pedig nem vágyódom... így hát nem kérhetek semmit.

A szürke öreg megint csak mosolygott, aztán így szólt:

— Nem egészen okosan és jószíviuen beszéltem... no de ezt hagyjuk el. Más mondok. Igértem és most újra ígérem, hogy aki mit kíván, azt megkapja, ha teljesíti a föltételt. Arról én, Rudi barátom, nem beszéltem: gondoltok-é vele, sokba

kerül-e vagy kevésbe; és ha éppen tudni kívánod, megmondhatom neked, hogy akár tiz puskát és tiz lovat is vehetek. Ha tehát két olyan derék fiu akad, a ki lovat és puskát kíván és meg is érdemli, hát meg is fogja kapni. És a jó leánykák is kívánhatnak akármit, nem fognak csalódni. A szürke házban sokféle kincs van ám. Most tehát alkudjunk meg világosan. Ti most szépen haza mentek és tiz nap mulva jösztek ismét ide. Jól jegyezzétek meg a napot: tiz nap mulva. Ez idő alatt mindnyájan végkép elhatározhatjátok, mit kívántok, és e tiz nap alatt egyuttal ki fog tűnni, érdemesek vagytok-e arra, hogy megkapjátok a jutalmat. Mert

a ki nem lesz rá érdemes, az hiába kéri, nem kapja meg.

— Jaj Istenem, de hát mit kell addig csinálnunk? kérdé Szidike.

— Az már teljesen a ti dolgotok. Tudjátok ti nagyon jól, hogyan kell az időt kellemesen és mégis okosan, hasznosan eltölteni; tudjátok azt is, mikor cselekedtek jól, mikor rosszul. Ezen a tiz napon át egészen magatok kedve szerint fogtok cselekedni és majd meglátjátok,

hogy az a nagy mester, a *Tapasztalás*, milyen jeles mester. Beszéltem Teréz nénival és Matild kisasszonnyal, ők is bele egyeztek, nem fognak háborgatni.

— No már ez nagyon jó lesz, — kiáltott föl Rudi.

— Meghiszem, hogy kedvetekre való

lesz, ámbár meglehet, hogy *Tapasztalás* mester egyszer-máskor keményen hátba fog ütni. De hát ez mindenkinek a saját dolga, töletek függ, hogy pórul ne járjatok. Persze, ha valami veszedelmes ösvényre tévednétek, akkor én mindjárt ott leszek, mert ne felejtsetek, hogy a szürke házban van egy szoba, melynek nyolcz szeme van. Most szépen sétáljatok haza s tiz nap mulva jelenjétek meg újra. Akkor

KIS BIRÓ. (Lásd a 279. lapon.)

én már tudni fogom, ki mit kíván és ki mire érdemes. Isten veletek! Remélem, mindnyájan mint érdemesek fogtok beléphetni a szürke házba.

Hallgatagon, elgondolkozva indultak a testvérek haza felé. Mindegyikök mást-mást gondolt s legkevésbé kellemesek voltak a Rudi gondolatai, mert ő még mindig haragudott Benczikére, a ki elkapta előle a kívánságát. Ellenben a kópé kis Benczi nagyon meg volt magával elégedve, hogy oly szaporán előállt a kívánságával. Egy csöppet semkértelkedett, hogy meg is fogja kapni. Előre tapsolt örömeiben.

— Jaj de nagyszerű lesz az! Hogy fogok végig száguldani a mezőkön! És Villám lesz a neve a paripámnak.

— Ugyan ne fecsegy már erről! kiáltá rá Rudi. Ugy sem kapod meg. Én nem gondolok egy csöppet sem az egészszel. . . legfeljebb az a jó benne, hogy tiz napig szabadok leszünk, tehetünk amit akarunk. Én bizony nem sokat hederitek arra, amit az a vén szürke ember beszélt. . . no főképp a mit arról a *Tapasztalás* mesterről fecsegett. . . Persze, azt hiszi, hogy én afféle kis gyerek vagyok, a kit ilyenekkel lehet bolondítani.

— De Rudi, én meg azt hiszem, hogy ez nem bolondság; szólt Krisztina komolyan. Az a jó bácsi igen komolyan beszélt és most már igazán iparkodnunk kell, hogy ne maradjunk szegyenben, ha újra oda megyünk.

— Igen, de hát mit csináljunk? töprendkedett Szidike.

— Azt, amit mondott: töltsük az időt kellemesen, de okosan és hasznosan.

Krisztina el is volt tökéelve, hogy megteszi. És meg is tette, a mint majd látni fogjuk, csakhogy sok mindenféle annyira másképp foglalta el, hogy alig gondolt többé a szürke házra. Annál inkább gondolt Benczike, mert ő el volt tökéelve, hogy nem mond le a puskáról és lóról. Akárhogy akarja is Rudi, nem fog tágitani; aztán mondta is a szürke öreg ur, hogy mind a ketten megkaphatják, hát nem is szükséges, hogy a Rudi kedvéért lemondjon kívánságáról. Azzal nem sokat törődött, hogy mit kell tennie elnyeréseért? Mit tehetne? Eddig mindenki meg volt vele elégedve, hát meg lesz ezután is.

Egészen másképp gondolkozott Rudi. Ugy mutatta, mintha csöppet sem törődne a dologgal, de igazában egyébre sem gondolt. És mindinkább eltökélte, hogy annak kell történni, amit ő kíván, neki kell a lovacskát és puskát megkapnia, csupán neki. Mert ha a kis Benczike is ugyanazt kapná, akkor bizony nem nagy dicsőség volna; akkor ér az valamit, ha egyedül ő lovagolhat és egyedül neki van puskája. Csak nem lehet egyforma a kis öccsével?

— Rá fogom birni, hogy mást gondoljon ki magának. . . akárhogy, de rábirom. És ha szép szerivel nem teszi. . . hát. . . no, majd meglátjuk, tudom én már, mit csinállok.

Szidike pedig, a ki látta, milyen komoly lett Krisztina, maga is komoly gondolatokra eröltette kis fejét. Ha ki kell érdemelni a jutalmat, akkor bizonyosan tenni is kell érte valamit. De mit? Az már nehéz kérdés. Alig várta, hogy haza érjenek. Máskor azon iparko-

dott, hogy lehetőleg kevés dolga legyen a nevelőnővel, de mostan sietve ment hozzá. Matild kisasszony még mindig ott olvasgatott az árnyas fa alatt. (Lásd a képet a 276. lapon.) A mint Szidike oda ért, nyugodtan mondá:

— Kedvesem, nagyon föl vagy melegedve, úgy látom, szaladtál. Menj a szobába és pihenj.

— Igen...de...de szeretnék valamiről beszélni...

— Nem lehet az valami nagyon sürgetős.

— Nem épen...de szeretném, ha segítene nekem...

— Szívesen, kedvesem. Majd később bemegyek, de most még olvasni akarok. Tudod, most nekem is szünidőm van, pihenek egy kicsit, hát ti csak mulassatok, a hogy tudtok. Nem bajlódom, ha épen nem okvetlenül szükséges.

— Igaz...hallottam!

Ezzel Szidike kissé kedvetlenül sompolygott el.

(Folytatása következik.)

K I S B I R Ó.

(Képpel a 277. lapon.)

*Plundra s Kócosz: két kis kutya,
Két csontszáron összevesztek —
Tele szájjal egymásnak a
Prédájára megéheztek.*

*»Ej ti mohók!« rivall rájuk
A kerítés mögül Palya.
»Lotty mindegyik a vaczkába
S a csontját ott majszolgassa!«*

*»Mi az? Mégis marakodtok?
Zsupsz!... Czipőjét oda vágja.
Széjjel válnak, s szontyolodva
Czammog kiki a vaczkába.*

AZ ÓCSKA KOLOSTORBAN.

— Beszélyke. —

(Képpel a 280—281. lapokon.)

Ő MELEGEN tűzött már a nap, de azért még épen kellemes volt a sétára, kirándulásra. De az olyan sétán, minő az Andoré és Ernőé, mégis csak sok volt, ugyancsak ki lehetett melegedni. Mert már egy jó mértföldet gyalogoltak és Andor még mindig nem akart megállani. Pedig Ernő már kissé savanyu képet vágott a mulatsághoz. Sőt voltaképen nem is találta mulatságosnak.

— Pihenjünk már Andor, mondá lihegve. Hová megyünk még tovább?

— Micsoda? Pihenjünk? Hiszen még alig hogy megindultunk! felelé Andor megvető nevetéssel.

Persze könnyű volt neki. Izmos, erős fiu volt, három olyan kis legénnyel is birt volna, mint a milyen az ő Ernő öcsse volt. Uralkodott is rajta erősen, parancsolt neki, sokszor bizony meg is kinozta, mint épen most is, mikor látta, hogy Ernő már nagyon fáradt. De a kisebbik testvér nem mert ellenszegülni, mert a hányszor még megpróbálta, mindannyiszor megkeserülte. Most, hogy Andor magával hívta egy szabad nap délutánján nagyobb kirándulásra, megint csak rosszul járt vele. Mentek, mentek és Ernő nem tudta, mikor jutnak már célhoz.

— De hát legalább mondd meg, hova megyünk? szólalt meg újra.

— Mindjárt megtudod, most már közel vagyunk. Oda föl megyünk a romokhoz, onnan nagyon szép a kilátás.

Jókora hegy tövében jártak s fönt a hegyoldalon egy ódon kolostor romjai

meredeztek. Csak a nagy tornya volt félig-meddig ép állapotban. Annak még ajtaja is volt, melyet kívülről závárral el lehetett zárni, hogy holmi kóbor állat be ne tévedjen. Főnt pedig még egy harang is megmaradt és egyszer egy esztendőben meg is huzták; akkor odagyűlt a nép busúra, mert úgy volt szokás hajdan, mikor még ép volt a kolostor temploma.

Andor szeretett ezen a regényes helyen kalandozni és sokszor meglátogatta az ócska kolostort, ismerte minden zugát. Ernő csak egyszer-kétszer járt itt és nem is vágyódott a szomorú omladványokhoz, melyekről sokféle babonás mesét hallott. Most is ez jutott először az eszébe.

— Ugyan már minek mennénk oda? mondá huzódozva. Olyan kellemetlen egy hely ez...annyi fűrésát beszélnek róla...

Andor nagyot kaczagott.

— Ahá! Tehát félsz, eles vitéz? Elhiszed azt a sok babonás mesét! No már ez derék, ezzel majd híressé foglak tenni a pajtásaink előtt. Még a tanárok is nagyon örülni fognak, hogy ilyen okos fiu van az iskolában.

Ernő röstelte a csufolódást, mert hiszen nem is hitte ő azt a babonát;

tulajdonképen nem is igen tudta, mit higyen igazán. És nehogy Andor tovább gunyolja, hát csak ment vele tovább

és szépen följutottak a hegyre. Itt végre Andor is lepihent.

Pihenése azonban nem tartott sokáig.

Eszébe jutott valami, hirtelen fölugrott, megkapta az Ernő kezét így s szólt:

— No, most menjünk a toronyba!

olyan helyet, a hol ilyenkor estefelé megszokott jelenni a száz esztendőös barát lelke. Azt akarom, hogy te is lásd.

— Köszönöm, nem kívánok vele megismerkedni, felelé Ernő félig nevetve, félig szepegeve.

— Már pedig én megígértem az öreg barátoknak, hogy bemutatlak neki, ennek tehát meg kell lenni.

Mikor Andor azt mondta: »ennek meg kell lenni«, akkor Ernő tudta, hogy hiába szabódik, kivált mikor Andor fogva tartja. Andor pedig csak annál inkább nem tágitott, mert észre vette, hogy öcsse, bármennyire nem akarja mutatni, mégis csak fél. Ez nagyon mulattatta és csak azért is meg akarta kinozni a babonást.

Ernő azonban bele törődött a dologba és nem nagyon ellenkezett.

— Jól van no, ha éppen nagyon kívánod, hát menjünk.

Bementek és a még jó állapotban levő lépcsőn megmegálltak, hogy az ablakon kinézzenek. Ernőnek nagyon tetszett a szép kilátás, most már nem is kellett erőszakolni, hogy menjen. A torony első emeletén tágas terem volt s itt mindketten kíváncsian nézegettek szét. Egyszerre azonban An-

dor, amint az ablaktól vissza fordult, azt látta, hogy — Ernőt nem látja. És ugyanabban a pillanatban nagy csattantást hallott alulról, mintha ajtót csaptak volna be.

— Ejnye az ármányos ficzkója! Megszökött és rám csukta az ajtót!

Szalad le és csakugyan úgy volt. A nehéz tölgyfa ajtó be volt zárva és kívülről elrejtéselve.

— Eszeden járj, Ernő, annyit mondok! kiáltá Andor mérgesen. Rögtön nyisd ki az ajtót, mert kikapsz!

— Nem nyitom biz én, — felelt Ernő kívülről kaczagva. Ha olyan nagyon szeretsz ott lenni, hát csak légy ott. És ha látod a száz esztendő barát lelkét, hát mondd meg neki, hogy tisztelem, majd máskor én is megvárom, de most már sietek haza.

És nagyot kaczagva távozott. Hiába döngette Andor az ajtót, hiába kiáltozott, Ernő nem fordult vissza.

— Csak azért sem eresztem ki. Sokszor kifogott rajtam, de most az egyszer vissza adtam a kölcsönt. Csak hadd mérgelődjék. Én is sokszor mérgelődtem. Most haza megyek és ha kérdezik, hol van, megmondom, hogy bizonyosan itt ebben az ócska kolostorban, mert én itt váltam el tőle. Ez pedig igaz is. Abba pedig bele telik egy pár óra, míg kiszabadítják; addig majd megkóstolja, milyen kellemes az, ha az embert jól megkinözzák.

A kielégített boszu érzetével futva indult Ernő lefelé a hegynek s bent a toronyban Andor hiába várt feleletet kiáltásaira. Eleinte fenyegetőzött, aztán kérésre fogta a dolgot, de ez mind hiába

való volt, mert nem hallotta senki. Aztán az ablakhoz állt és torka szakadtából kiabált, remélve, hogy meghallja valaki, de nem járt ott közel senki, nem hallotta, nem mehetett segítségére senki. Végre fáradtan abba hagyta.

Ezalatt lassanként már be is sötétedett s most már igazán nagyon nem tetszett Andornak ez a tréfa. Ez már nem is tréfa. Órák multak, Ernő nem tért vissza és más sem jött senki. Andor most már nem is értette a dolgot. Ernő bizonyosan haza ment, de otthon számon kérték hol hagyta a bátyját és azóta már eljöttek volna kiszabadítására. Nem is olyan gonosz Ernő, hogy éjszakára olyan börtönben tudja hagyni testvérét, mert ez már több a tréfánál. Valami bajnak kellett történni, csakhogy ezen hiába törte a fejét. Azon is hiába gondolkozott, mi tevő legyen? Már egészen besötétedett, hiába is nézegetett ki, nem látott semmit, senkit. Nem tehetett egyebet, mint hogy lefeküdt és várta, hátha mégis jönnek a kiszabadítására. De nem jöttek és Andor egyre jobban elkeseredett és félt. Nem holmi kisértettől félt, annál több esze volt. De ha itt reked ebben a félreeső romban, éhen fog veszni. Sajnálta most már, hogy Ernővel ingerkedett s magára vont a boszuját; de a késő bánat persze nem segített a bajon.

Utoljára is elaludt.

Mikor fölébredt, mosolygó napfény ragyogott be a torony ablakán. Andor eleinte alig tudott föleszmélni, hol is van hát, de aztán csak annál inkább nyugtalanlanná lett. Ime, már az éj is elmúlt és senki sem jön segítségére.

— Most már nem várhatok tovább... itt éhen halok. Mődját kell találnom, hogy kimeneküljek.

Gondolkodott és mihamar ki is találta az egyedül lehetséges módot.

— A harangon van kötél, azt levágom... szerencsére itt a tollkészem... A kötelet ide erősítem ehhez a karfához... nem lesz ugyan eléggé hosszú, de elér addig, a meddig az a vad folyondár felfut a falon.. Ha abba bekapaszkodhatom, akkor lejutok. Az pedig erős, sokszor kapaszkodtam fel rajta.

Rögtön hozzá is is fogott terve végrehajtásához. A kötelet mihamar elő kerítette, oda köttötte a karfához és kihajolva méregette, meddig ér. Jó leért a fal tövéből magasra nyúló vad folyondárig. Ekkor elszántan neki indult és leereszkedett a kötelén. Mikor ott lebegett a szédítő magasban, behunyta a szemét, de csak ereszkedett le tovább. És amint a kötél végére ért, csakugyan megkapaszkodott egy vastag ágba. (L. a képet a 280—281. l.) Már azt hitte, mentve van, eleresztette a kötelet és a másik kezével is a folyondárba kapaszkodott. De ez, bár sok éves növény volt, mégsem volt eléggé erős, hogy megbirja. Letört és Andor vagy két ölnyi magasból nagyot zuhanva, ájultan terült el a torony alján.

Messziről egy pásztor nézte vakmerő lebecsátkozását és oda futott.

— De furcsa ez! mondogatá. Tegnap is efféle találtam.

Igen, mert Ernővel is efféle történt, azért várt Andor hiába a szabadulásra. Ernő, mikor nagy kárörömmel sietett le a hegyről, nem nézte, merre indult s egy-

szerre csak meredek helyre ért. Lefelé futtában nem birt megállni, nagy magasságból lezuhant, úgy találta ott egy pásztor, a ki este haza ment.

Otthon a fiuk szülei persze nagy aggodalomban voltak, mikor estére és egész éjjel is egyikök sem tért haza. Embereket küldtek mindenfelé s másnap a régi rom közelében levő faluban találtak rá a két fiura. Mind a kettő összevissza volt törve-zuzva s beszélni sem tudott.

Mikor Andor és Ernő annyira magukhoz tértek, hogy végre tisztán tudtak gondolkozni, otthon feküdtek szobájokban egymás közelében, mind a ketten sápadtan, tele fájdalmas zuzódásokkal, bekötözve, nagyon siralmas állapotban. És a milyen egyforma volt az állapotok, olyan egyformán gondolkoztak is már most.

— Kellett ez nekünk!? sóhajtá Andor.

— Dehogy kellett! nyögte Ernő. Sajnálom is nagyon, amit tettem.

— De még én is! Tulajdonképen én kezdtem, én vagyok a hibás.

— Nem vagy hibásabb mint én, mert én vakon csak boszura gondoltam.

— Tudod mit, Ernő? Ezentul más-kép próbáljuk meg. Ne tegyünk egymás ellen még tréfából se olyat, ami igazán kellemetlen lehet.

— Amen, ugy legyen.

Ugy lett és nem is bánták meg; vig mulatságuknak ezután sohasem lett szomorú a vége.

A KERTI PADON.

OLVASGATUNK, varrogatunk
A fakadó lomb alatt,
A tüzdelő napsugártól
Megréd a széles kalap.

Kolomp csendül, szellő lendül,
Ágon zeng a kis madár.
Patak esobban a bokorban,
Kivirult a nagy határ.

A kék égen bárány-felhő,
Bárányka a zöld gyepen;
Édes tavasz illat árja
Hajt át mezőn s keblemen.

A GYÖNYÖRŰ CZICZA.

vagy

Mi lett a kedvenceből.

— Beszélyke, keppel a czimlapon. —

REGTÖRTÉNT akárhányszor, hogy a
mama szinte megsokalta. Min-
denfelé kereste Ninkát.

— Ninka! Hol vagy már megint?

Rendesen egy kis nyávogás felett
valamelyik zugocskából s onnan került
aztán elő a kis Ninka, utána pedig nya-

fogva szaladt egy szép kis macska. Alig
is lehetett kettejüket külön látni. Termé-
szetes, mikor annyira szerették egymást.

Volt Ninkának bábuja és más játék-
szere is, de az ugyan pihenhetett. Nem
kellott neki más játék, hanem mihelyt
csak tehetett, elővette a cziczát és azzal
játszott, azt dédelgette. A czicza pedig
boldogan és elégedetten dorombolt. Bizo-
nyosan ezt mondogatta:

— Én is szeretlek ám, kis gazdasz-
szonykám, nagyon szeretlek, mert tudom,

hogy te is szeretsz. Én háladatos vagyok, szeretni is foglak mindig.

A kinek pedig szeretet és hála van a szívében, annak kedvesség ragyog a szemében, még ha csak egyszerű czicza is. És ezért a szép kis czicza, mivel olyan nagyon boldog volt, olyan gyönyörű és kedves is volt, olyan vidám, úgy tetszett mindenkinek, hogy a ki csak látta, meg nem állhatta, hogy ne simogassa és ne mondja:

— Jaj de gyönyörű czicza!

— Ugy-e hogy gyönyörű? büszkélkedék Minka. De szeretem is ám nagyon. És ő is szeret, ugy-e cziczuka?

A cziczuka pedig erre rögtön oda sietett hozzá, nyájasan hizelegve hozzá simult és addig nem nyugodott, míg föl nem kapaszkodott a kis leány ölébe. És Ninka újra simogatta, dédelgette (Lásd a képet a czimlapon) és újra vígan és boldogan töltötték az időt.

Hét faluban sem volt olyan boldog czicza. És nem is hitte a kis czicza, hogy ez valaha másképp is lehet, mert ő napról napra csak még jobban szerette kis gazdasszonyát.

— Hogy ne szeretném, mikor ő is annyira szeret! dorombolta vígan.

Addig-addig dorombolta, míg egyszerre csak valami furcsát látott. Azt látta, hogy párja akadt.

Volt Ninkának egy jó nénikéje, a ki nagyon örült, mikor látta, hogy Ninka mily jól bánik a kedves állatkával.

— Neki adom azt a kis fehér cziczát. Nálam már sok volna, itt pedig jó helye lesz.

És egy szép napon hozott Ninkának egy igen szép piczike kis fehér cziczát. Olyan gyönyörű kis jószág volt, hogy Ninka tapsolt örömeben, mikor megpillantotta.

— Jaj de kedves, jaj de szép! Talán még szebb, mint az én régi kedves cziczám. Nem, szebb nem lehet, hanem épen olyan... csak hogy kisebb... ez pedig mindig kedvesebb. A régi cziczám már ugyancsak nagyra nőtt, nehéz is, nem is olyan bohó kis jószág, mint ez.

És dédelgette az új kis kedvenczet.

A régi czicza csodálkozva nézte, hogy mi történik. Oda simult most is Ninkához, hízkelkedve, szeliden dorombolta:

— Szeret engem a kis gazdasszonykám, én is szeretem ám.

Már nem tudom, hogy volt, a czicza sem igen tudta magának megmagyarázni, de az bizonyos, hogy hiába hízkelkedett, kérezkodott: Ninka nem vette az ölébe. Hogy vehette volna, mikor a kicsi fehérke volt ott!

Ez már persze nem volt egészen kedvére a régi kedvencznek. Egy kicsit irigykedett is, de aztán úgy gondolta, hogy jusson csak ő egyszer föl a Ninka ölébe, majd csak őt fogja mégis újra jobban szeretni.

Egy izben tehát, mikor Ninka újra ott ült a széken és a kis fehérkével játszott, a régi czicza egyszerre csak fölugrott a leányka ölébe. A kényeskedő kicsi fehér czicza haragosan nézett rá, mert félt is a sokkal nagyobb vetélytársától, meg nem is akarta, hogy ennek is olyan jó dolga legyen. De Ninka sem

akarta mind a kettőt tartani és türelmetlenül dobta le a régi kedvencét.

— Ugyan takarodjál, mit ijesztgeted a kedves kicsikét? Te már nagy vagy, nem ölbe való. Ne alkalmatlankodjál nekem. Takarodjál, ha mondom!

A szegény cicza ugyanesak ámult, nem tudta mire vélni azt a dolgot. Busan sompolygott félre és várta, hogy kis gazdasszonya majd visszahívja és jóvá teszi a sértést, aztán megint úgy lesznek, mint régen. De ezt hiába várta, Ninka nem is gondolt rá többet, feléje sem nézett egész nap. Már hogy is tehette volna, mikor a kis fehérke annyi dolgot adott neki!

Másnap is így volt, harmadnap is. Az az tulajdonképen nem is így, hanem sokkal rosszabbul. Az igazat megvallva, nagyon rosszul. Egymaga bolyongott ide-oda, nem játszott vele senki, nem gondolt vele senki, annyira nem, hogy még tejescskéjét sem kapta meg többé: Ninka arról is megfélekedezett. De a szegény cicza nem tudott erről megfélekedezni, mert éhes volt. És mikor egyszerre a tornáczon oda készítve találta a tejes csészét, melyet ismert; nem várta, hogy kínálják, hanem mohón neki fogott.

Már jó részét megitta, mikor előjött Ninka a kis fehér ciczuskával. Mikor látta, hogy a régi cicza nyaldossa föl a tejet, nagy haraggal kiáltá:

— Ejnye te torkos macska, hát ki engedte? Hogy mersz hozzá nyulni a kedves kicsike ozsonnájához? Pusztulj innen!

Mérgesen kergette. A Kuncsor kutyának, a ki ott szunyókált a sarokban, egyéb

sem kellett. Soha sem szivelhette a macskát, de bántani nem merte, mert kikapott érte; most azonban látta, hogy Ninka maga is kergeti, — több se kellett hát Kuncsornak, fölugrott és fenyegető morgással üldözőbe vette a megrettent ciczát, úgy hogy ez csak nagy bajjal birt a kertben egy fára fölmenekülni.

Ettől fogva már a házba is alig jutott be. Senki sem hívta, Kuncsor meg, mihelyt látta, üldözte, elmarta. Kóbor macska lett belőle. Most már nem volt többé olyan kedves, vidám tekintetű; szép sem volt többé, a szőre piszkos lett, megázott, kutyák megtépázták. Lesoványodott, elvadult és lehorgasztott fejjel kóborolt szerte.

Mit gondolt, mennyit busult, mikor messziről Ninkát látta — ki tudná? Talán a szomorúság ölte meg, talán éhség gyötörte agyon, — elég az hozzá, hogy egy napon ott találták elterülve a kertben, a lugasban, hol egykor annyi vidám, boldog órát töltött. Épen ott volt a néni is. És ráismert.

— Ninka, hiszen ez a te régi kedves ciczád! Hát mi történt vele?

— Én... én nem tudom... már rég nem láttam.

— Nem tudod? De én tudom. Kegyetlen voltál hozzá. Mikor uj kedvenchezet kaptál, akkor félre dobtad, elütted a régit, nem gondoltál arra, mennyi kedves órát szerzett az neked; szerethetted volna mind a kettőt, mert a jó szív szeretete olyan kincs, melyből juthat egyszerre többnek is. Én azt hittem, jó szívé vagy, azért adtam gondjaidba a kis fehér ciczát. De most elviszem, mert ha valami uj játé-

ket találsz, a kis fehér czicza is a régi sorsúra jutna. Majd találok én neki jobb helyet.

És elvitte a kis fehér cziczát. Ninkának nem volt többé se új, se régi kedvence. Most már siratta mind a kettőt és úgy hallom, eltökélte erősen, hogy jövőre soha sem lesz hálátlan és figyelmetlen senki és semmi iránt, a ki örömet szerzett neki.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIV. kötet 14-dik számában közölt találós rímek megfejtése:

**légbe, határ, eső, szakad, iboijának,
virága, véle, tojás.**

Helyesen fejtették meg: Hajnal Ilona, Ring Josefina és Irénke, Messer Rezső, Sonnenfeld Lila és Zoltán, Villec Erna, Redlich Ella és Kornél, Rothfeld Anna, Ottó és Géza, Balás Mariska, Sonnenfeld Teréz és Fánika, Máriaassy Menyuka, Berkovits Vilma (részben), Forray Jolánka, Spitzer Ernő, Schunda Károly, Posztóczky Margit (részben), Makray Clementine (félig), Loevy Anna és Márta (magyarul a vezetéknev jön elő! F. b.), Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Weissenböck Gyula, Kiss Géza, Feszty Margit (részben), Boskovits Anna és Vilmos, Beck Margit, Pirnitzer Jenő, Keczer Stefánia, Mihálovits Évike, Jellachich Ilonka, Tisza Lajos, Bergl Mariska, Szabó Eszti és Miklós, Schwartz Nella, Szabadi Árpád, Scharl Erzsébet és Gyula, Kelemen Ilonka, Bergstein Berta, Czukor Ilonka, Wilhelm Hilda és Dezső (hiányosan), Ullmann Károly, Zverina Erzsike, Szilágyi Ágota.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Dosch Irén. Takaros leveledet örömmel olvastam. Ha derék Vigyáz kutyátok valami külön okos dolgot művel, írjátok meg. Úgy neki, mint az egyetértésben élő Snuczi és Ladynak, kik oly szépen hazudtolják meg a marakodó kutyamacska barátságot, adjátok át elismerő czírógatómat. A többit elintézem. — **Bolgár Juliska.** Hogy a póstán milyen furesaságok esnek meg (enyhe szavat választok) — bizonyítsa

a következő eset: a m. hó vége felé tiz levelező lapot kaptam egyszerre, melyeknek mindegyike a »Vasárnap« tárgyú képrejtvény megoldását közölte velem. Nem tudtam mire vélni, mert ilyen rejtvény a közelebb lefolyt időben meg sem jelent a »Kis Lap«-ban. Szorosabb szemügyre véve egyik-másik olvashatóbb helyi és kelti bélyegzést, kislül, hogy valamennyi lev. lap a *mult évi* július 12-e óta volt vándorlason a *folyó évi* márczius 25-ig. S ily esetek nem ritkák; természetesen, hogy aztán bőven kijut nektek a csalódásból, nekem meg a bosszúságból. — **P. S. I. M.** A vers Petőfié, a következő dolgok régiségek s nem is gyermeknek valók, a többi részint olvashatatlan, részint érthetetlen. — **Popper Ida.** Szép haladás. Az arczkép is jó? — **Jankovich Aristid.** Ha nem közölték velem S. J. halálát, nem vehettem felőle tudomást. A nagy-mama üdvözlétét viszonzom. Ha utba ejtetted a fővárost, hozzám is befordulhattál volna. A rejtvénynek csak megfejtését küldted be s nem egyuttal a feladatnak a kockákban szét-szört betűit is. — **Weisz Gizella.** A nevét a kedves anonymsnak elárulni: ez csaknem annyi volna, mint a levéltitok megsértése. Csak-hogy megvan az örömd! A rejtvényben a »levegő« szót hosszallom, ami rögtön elárulja az egészét. — **M. F.** A levélben a kelésnek sem helye, sem ideje; oly mulasztás, mely számos kis olvasóimnak levelében előfordul. A postabélyeg pedig, rendszerint, olvashatatlan. Már most hogy segítek? — **Szotyori Agnes.** A vizek, sajna, szanaszerte dunnak az országban. Leírásod valóban megszorított. Mint láthatod, az inség enyhítéséhez a »Kis Lap« hívei is hozzá járulnak. — **Manheimer Etelka.** Azon bizony kár kétségbeesni, hogy munkácskád nem jelent meg. Az még »nem vall kudarcot« a kinek művecskáját nem közlöm. »Kudarcot« csak az vall, akinek gonosz szándéka nem sikerül. Már pedig a te szándékod gonosz nem volt. De ki is követel kezdő gyermektől beváló munkát? Levelkéd azonban jól van írva; abban biztató jelét látom annak, hogy majdan tartalmasb dolgok is kerülnek ki tőled. Kifogásom csak a papirosod ellen van. Hiszen az oly haragos vörös, hogy könnybe lábadt tőle a szemem. — **Hj. Radda Frigyes.** Részvételt olvasom, hogy a te jó nagyapád kárvallottja a közös árviznek. A bélyegeket bátran küldheted. — **Rosenberg Ilona.** Négy éve vagy az én kis hívem s csak most adsz életjelt magadról? De bár későn jelentkezel, örvendő tudomásul veszem, hogy te is a »K. L.« zászlója alá szegődtél. — **Filaky Özséb, Söjtör Andris.** Ti is csak arról a nagy pusztulásról irtok, melyet a vizek okoztak. Bizony nagy csapás az. De az Istenbe való hit s a szorgalom helyre fogja pótolni. — **Rosenthal Bella.** Az előző neked is

szól. A többről az illető rovatban. — **Bogor Elek.** Az állatkertben ép most látható egy laplandi család. Ahhoz persze, melyet Finmarkenben láttam, ez hozzá sem fogható; de nem is képzelhető, hogy egy egész törzs csoport vagy 400 rénszarvas gulyájával onnan az északi fok vidékeiről jöjjön le Magyarországra. De azért az a kis csapat is tanulságos és mulatságos látványt nyújt. — **Praznovszky Ernő.** A »K. L.« szerkesztője *Forgó bácsi* és erre a névre czimezd a leveleidet. — **Szell Marianne.** Köszönöm a szíves megemlékezést s viszonzom. — **Massanek Lenke.** Nem kételkedem, hogy te voltál a beküldője; de a »K. L.« csak a megfejtők neveit közli. — **Sz. M. L.** Fájjalom a mulasztást, de konok hurut akadályozott meg benne, s gátol még most is, hogy, mint máskor mindig, a kitűzött órában ott legyek. — **Tömör Bella.** Kezdőtől a másolt rajz elég jó. De közölni csak eredetét érdemes, vagy jó képeknek tökéletes másolatát. Hogy egyszer már te is szeretnél első lenni a megfejtők sorában, azért sietsz a beküldésével. Abban semmi érdem, hogy valaki megkezdí a sort, az csak véletlen. Különben a »K. L.« megjelenése után egy órával (pénteken) kapok már megfejtéseket. Van-e olyan gyorsvonal, a mellyel ezeket megelőzhetné? Ne ilyenekben keresd az érdemet, mert nem az, csak ezáltalán hívalkodás. — **Bartholomeidész Zoltán.** Most már teszi. Be van sorozva. — **Michalkovich Jenő.** Az első csak általános vonásokban mutat rá a rejtett szóra, de ez hagyján. Hanem, már ha versbe foglaltad, vers is legyen. Ily értelemben dolgozd ki újra. A másikban nincs kimerítve a fölvetett név. Hol marad a *kin, kis, ri, sír, sík, síkló, ól, nyír, iró* stb. — **Ullmann Károly.** Ha ismered is azt a másik nevet: a »Kis Lap«
dolgában *Forgó bácsi*hoz illik intézni a levelet. — **Szokolay Mihály, Scharl testvérek, Dolezsál Frida.** A feladványok nagyon is könnyűek. — **Schwarz Nella.** Te is sokat benne hagytál a rejtett szóban. Ilyen az *ideg, minta, mama, in, tan, teng, ing, inga, mag, jég,* stb. Az egyik képzeletnyit közlöm. — **Horvát Elek.** Nem sokára olvasás alá kerül s aztán üzenek. — **Dorina néni.** Köszönet a kedves tavaszi küldeményért, melynek finom szinét s illatát nem sokára fogják élvezni a »K. L.« olvasói. — **Békeffy Miklós.** Minden feladvány megfejtésére 10 napi időt engedek. — **Sonnenfeld testvérek.** Kérdésekkel a *kiadóhivatalhoz* forduljatok. Az előfizetési dolgok, általán a lap anyagi oldala, nem rám tartoznak. — **Joó Dénes, Fridmann Ernő, Forberger Bandi.** A megelőző üzenet nektek is szól. — **W. Zs.** Csak lementével dicsérjük a napot. Az előadásról szóló hírt s annak eredményét érdeklődéssel várom. — *Több levélről a jövő számban.*

BÜNTETÉS.

T. F. rongyos szélű levele nem jöhet tekintetbe.

HELYRE IGAZÍTÁS.

A »K. L.« legutóbbi számában közölt »A nagybácsi« cz. munka szerzője nem *Ullmann Károly*, hanem *Ullmann Jenő*.

Jótekonyság.

A viz- és tüzkárvallottak gyámolítására adakoztak: Dienes Rózsika 1 frt. Deutsch Matild gyűjtése 3 frt. (Deutsch Matild 30 kr, Ehrlich Lotti 10 kr, Fodor Olga 5 kr. Lanberger Zelma 10 kr, Neuvelt Ilka 5 kr. Neumann Jolán 4 kr, Pollák [Antónia 20 kr, Reiner Jerta 5 kr, Schwarz Selina 10 kr. Sulzer Regina 10 kr, Weiler Róza 20 kr. Adler Béla 2 kr, Braun Jenő 12 kr, Boskovitz Dezső 4 kr, Berger Gyula 10 kr, Friedmann Dezső 4 kr, Friedfeld Jenő 5 kr, Fleischman Artur 10 kr, Färber Jenő 6 kr, Goitein Alfred 3 kr, Inselt Zsiga 4 kr, Kraus Ernő 12 kr, Kraus Gyula 9 kr, Matolei László 2 kr, Oszman Andor 20 kr, Steinboek Jenő 10 kr, Szabadi Béla 10 kr, Székely Sándor 20 kr, Weisz Armin 4 kr, Weisz Manó 10 kr, Weisz Feri 4 kr, Winterstein Aladár 10 kr) Wertheim Gizi, Irén és Miska 3 frt, Moesáry Pál 2 frt, Schön Hugó (mint gyűjtése eredményét, melyhez maga 1 frttal járult) 4 frt 65 kr, Tóth Irma gyűjtése 5 frt. (Egyes adakozók: b. Nugent Hélène 1 frt 5 kr, Véber Józsa 50 kr, Dieballa Mariska 50 kr, Tóth Ilona és Melánie 1 frt, Lakos Margit és Vilma 50 kr, Lechner Margit 30 kr, Szammer Rózsa 25 kr, Gscheidt Anna 20 kr, Roszberger Ilka 20 kr, Rózsa Róza 20 kr, Ross Ernestine 20 kr, Dieballa Erzsike 10 kr.) Mayer Hedvig 1 frt.

Ez adományok a »Nemzet«
cimű napilapban vannak kimutatva.

Az *Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.*
Forgó bácsi.